

1. kapitola

Wes

Vancouver je nádherný město, ale už se nemůžu dočkat, až odtud vypadnu.

Máme za sebou nejdelší cestu v našem programu a nemůžu se sakra dočkat, až budu doma. V hotelovém pokoji s výhledem na záliv odhrnu hedvábný papír z košile, kterou jsem si koupil v butiku za rohem. Jelikož už moc dlouho žiju jen z věcí v cestovní tašce, došlo mi čisté oblečení. Ale tohle je skvělá košile. Oslovila mě z výlohy, kterou jsem míjel cestou z autogramiády na charitativním obědě.

Rozepnu ji a obleču si ji. V hotelovém zrcadle si zkontroluju, jak mi sedí. Vypadá dobře. Dokonce moc dobře. Bavlna je jemně utkaná a látku zdobí kostkovaný vzorek v odstínu limetkově zelené. Je taková britská a ta sytá barva mi připomene, že únor nepotrvá navěky.

Teď, když na sebe třikrát, čtyřikrát týdně musím hodit oblek, potřebuju svému oblečení věnovat větší pozornost. Na vysoké jsem se oháknul do kvádru tak možná třikrát do roka. Není to ale žádná oběť, protože mám hezký hadry rád. A zrcadlo mi prozradí, že ony mají rády mě.

Jsem zatraceně sexy. Kéž by tu byl ten jediný člověk, na němž mi záleží, aby to ocenil.

Včera večer jsme Vancouver smetli a nebudu se vyťahovat, když řeknu, že se nám to povedlo díky mně. Dva góly a jedna asistence – zatím můj nejlepší výsledek. Moje první sezóna je z těch, co se dostanou na přední stránky novin. Ačkoli teď bych ji celou vyměnil za večer u televize s Jamiem a za orál. Jsem *zta-hanej*. Zmoženej. Ubitej.

Naštěstí už nám zbývá jenom jedna cesta letadlem našeho týmu.

Ze stolu popadnu mobil a odemknu ho. Zapnu přední kameru a vyfotím si břicho, košili mám rozhrnutou tak, aby mi odhalovala břišáky, rukou si zakryju rozkrok. Chvíli mi trvalo, než jsem zjistil, že Jamie ujíždí na mých rukou. Přísahal bych, že se mu líbí víc než můj penis.

Pošlu mu fotku. Komentář netřeba.

Naposledy prohlídnu pokoj, ale všechno jsem si sbalil. Naučil jsem se, abych nikde ve spěchu nezapomněl nabíječky a zubní kartáčky. Jsme na cestách tak často, že balení můžu považovat za svoji novou dovednost.

Telefon mi zavibruje příchozí textovkou. *Grrr. Tak už přijed', jo? Žádný fotky nepotřebuju. Chudák můj osamělej pták je už tak dost tvrdej.*

To mi připomnělo staré estrádní vtipy. Proto odpovím: *Jak moc je tvrdej?*

Dost na to, že bych s ním mohl do našich holých zdí zatloukat hřebíky, odepíše. Je fakt, že jsme byt zatím moc nevyzdobili. Oba hodně pracujeme a nebyl čas.

Navíc je sex vždycky důležitější než domácí výzdoba. *Ukaž, prosím.* Mobil mám zamčený z hodně dobrého důvodu. S Jamiem si rádi posíláme velmi soukromé fotografie.

Neodpoví mi. Možná ani není doma. Ve Vancouveru je odpoledne, což znamená, že v Torontu je ještě později... Sakra. Ty věčný počty mě už fakt nebaví. Chci se vrátit domů.

Popadnu cestovní tašku a zamířím do přízemí. Ve vstupní hale už čeká několik kluků, kteří se stejně jako já nemůžou dočkat, až se vrátíme domů. Vydám se k nim.

„Ježíši,“ říká Matt Eriksson, zrovna když se k nim blížím. „Doufám, že na mě moje žena čeká doma a je nahatá. A děcka ať koukají spát. Nejlíp se špunty v těch svých mrňavých ouškách.“

Osm dní je dlouhá doba, souhlasím s ním v duchu. Nahlas to však neřeknu, protože ačkoli jsou moji spoluhráči skvělí kluci, do podobných diskuzí se s nimi nepouštím. Nemám ve zvyku lhát a předstírat, že na mě doma čeká holka. A zatím jim nejsem připravený říct, kdo skutečně jsem. A tak si nechávám svoje plány pro sebe.

Jenže to už si mě Matt všimne a stočí ke mně svůj severský obličej. Na tváři se mu objeví přitroublý úsměv. „Sakra, moje oči. Oslepl jsem.“

„Proč?“ zeptám se skoro bez zájmu. Eriksson totiž v jednom kuse o něčem vtipkuje.

„Ta košile! Kristepane!“

„Vážně,“ přidá se k němu náš veterán Will Forsberg a směje se, zatímco si rukou zakrývá jedno oko. „Je strašně zářivá.“

„Je strašně *teploušská*,“ opraví ho Eriksson.

Taková poznámka se mnou vůbec nic neudělá. „Ta košile je od Toma Forda a je boží,“ zamumlám. „Vsaďím se s váma o dvacet babek, že se do konce týdne objeví na blozích všech týmovek.“

„Ty chceš být akorát středem pozornosti,“ obviní mě Forsberg. Ze všech kluků v týmu se média věnují

právě Forsbergovi. Když se na webu HokejoviSexou-si.com začal objevovat můj ksichtík, nebyl zrovna nadšený, že se mu vynořila konkurence.

Jenže ten fór je na jeho účet. Ať si pro sebe uzurpuje klidně všechny týmovky na světě.

„Jenom říkám,“ nedá se odbýt Eriksson, „že s tou košilí bys slavil v barech na Church Street úspěch.“

„Jo?“ podívám se. „Víš z vlastní zkušenosti?“

Tím ho umlčím. To už ale na mě mžourá Blake Riley. Je to takový přerostlý štěně s věčně zacuchanými hnědými vlasy a bez filtru v puse. „Skoro jako by člověka uhranula. Úplně říká: ‚Jejda. A teď si zkus sakra odvrátit oči.‘“

„Říká: ‚Bude to tři sta dolarů, prosím,‘“ opravím ho. „Vypadat takhle dobře se holt prodáží.“

Blake si odfrkne a Forsberg prohlásí, že bych měl chtít svoje peníze zpátky. Pak se téma stočí na další hromadu rýpanců a stížností, že ten bus snad nikdy nedorazí a že všichni umřeme ve Vancouveru na modrý koule.

Nakonec ale přece jenom nastoupíme. Sedím sám. Jsme už na půl cesty na letiště, když mi mobil zabzučí příchozí textovkou. Mám telefon nastavený tak, že se na zamčené obrazovce příchozí zpráva nezobrazí, dokud se nepřihlásím. Je to klíčové opatření a textovka od Jamieho mi dokáže proč. Když se přihlásím otiskem palce, na displeji se objeví fotka, kterou by si v práci nikdo prohlížet neměl. Je sexy i k popukání zároveň. Na displeji se objeví Jamieho tvrdý penis. Akorát že je otočený ke zdi a nalitý růžový žalud se dotýká hřebíku, který zdánlivě zatlouká. A Jamie si v nějaké aplikaci penis upravil tak, že žalud zdobí šťastný úsměv. Je to hodně zvláštní výjev. Jeho pták vypadá... jako výmluvné mimozemské stvoření oddávající se domácímu kutilství.

Uchechtnu se. A to si mysleli, že moje *košile* je tep-
loušská. Já vám ukážu, co je teploušský...

„Wesley?“

Ze sedačky za mnou se zvedne Blake. Něco mi
chce, proto rychle a tak tvrdě, až mi prasknou klouby,
stisknu na mobilu tlačítko hlavního menu.

„Jo?“ Uvažuji, jestli to viděl.

„Pamatuješ, jak jsem se ptal, jestli se ti na Lake
Shore 2200 líbí?“

„No?“

„Včera mi tam přivezli věci. Jsem tvůj nověj sou-
sed, bydlím v patnáctém patře.“

Jako fakt?

„To je skvělý, kamaráde,“ zalžu. Když se mě zeptal,
jak se mi tam líbí, měl jsem mu vyjmenovat všechna
negativa. *Je to daleko od metra. Studený vítr od vody
je otrava.* Nic proti Blakeovi, ale nepotřebuju, aby mě
moji sousedi znali. Usilovně se snažím nepoutat na se-
be pozornost.

„Jo, je tam boží výhled, co? Viděl jsem ho teda je-
nom během dne, ale v noci musí být všechna ta světla
fakt parádní.“

„To jsou,“ přiznám. Jako by mi na tom záleželo. Je-
diný, co teď chci vidět, je obličej mého přítele. A to
nás ještě čeká čtyřhodinový let, než se konečně dosta-
nu domů za ním.

„Aspoň mi pomůžeš najít ty nejlepší bary ve čtvrti,“
navrhne Blake. „Platím první rundu.“

„Paráda,“ prohlásím.

Do prdele, pomyslím si.

Cesta do Toronta trvá snad osmnáct let.

Než přistaneme a vyzvedneme si zavazadla, je sedm
večer. Vážně se teď moc těším, až strávím čas s Jamiem,

ten čas je ale omezený. Zítřa v šest ráno odjíždí se svým juniorským týmem do Quebecu na zápas venku.

Zbývá nám jedenáct hodin, a to ani zatím nejsem doma.

Při každé červené na cestě domů zuřím. Nakonec přece jenom zastavím v garáži (pozitivum, o kterém jsem Blakeovi básnil. Krucinál.) Odvezu obří cestovní tašku do výtahu a kabina našťestí vyjede až do desátého patra bez jediného zastavení. Vylovím klíčky, abych je měl u dveří už v ruce.

Nakonec mi zbývá dvacet kroků, pak deset. Pak už otevřu dveře.

„Ahoj, zlato!“ křiknu jako vždycky. „Jsem doma.“ Odtáhnu cestovní tašku přes práh, hodím na ni kabát a všechno nechám u dveří, protože nejvíc ze všeho potřebuju pusu.

Až pak si všimnu, že to u nás nádherně voní. Jamie mi uvařil večeři. Už zase. Je to fakt dokonalej chlap.

„Ahoj!“ křikne a vynoří se z chodby, která vede k naší ložnici. Na sobě má džíny a nic jiného krom – a tohle je neobvyklý – vousů. „Známe se?“ Věnuje mi sexy úsměv.

„Právě jsem se chtěl zeptat na totéž.“ Zírám na písčově blonděaté vousy. Jamie se vždycky holí dohladka. Víím to – známe se z dob, kdy nám vousy ještě ani nerašily. Vypadá jinak. Trochu starší.

A k zbláznění sexy. Vážně, nemůžu se dočkat, až ty vousy ucítím na obličejí a možná i na koulích... *Ježíši*. Krev se mi už teď žene k jihu, a to jsem doma sotva patnáct vteřin.

A přesto chvíli stojím jako přimrazený, protože i když je to už osm měsíců, co jsme s Jamiem spolu, ještě pořád mě trochu překvapuje, jaké mám štěstí. „Ahoj,“ pozdravím ho znovu přitrouble.